

om at forhøje sin samlede ulandsbistand til 0,56 pct. af BNI inden 2010 og 0,7 i 2015. Det er et fantastisk skridt i kampen mod fattigdom, og det viser, at der i øjeblikket er lidt grøde i EU i spørgsmålet om bekæmpelsen af fattigdom. Et andet eksempel er jo Tony Blairs kamp for at bringe Afrika helt op på den politiske agenda.

Netop derfor synes jeg, at det er tid til, at Danmark sammen med sine ligestillede i EU – vi er jo heldigvis ikke helt alene – går klart og tydeligt frem og siger, at nu er det også tid til at tage fat på noget af det, der så gør virkelig ondt på ulandene, nemlig EU's landbrugsordninger, i særdeleshed eksportstøtten, i særdeleshed toldbarriererne.

Derfor må jeg sige, som også ordførerne fra SF og S har været inde på, at også jeg har utrolig svært ved at forstå, at det er så problematisk at signalere, at i den interne diskussion, som alle ved foregår i EU mellem landene om, hvor hurtigt det her skal ske, ønsker man ikke at give et klart signal om, hvor Danmark står. For der er jo allerede enighed om, at vi skal finde en dato. Det er der intet nyt i. Det kan vi godt skrive og bede ministeren om at arbejde for, men det er jo vedtaget, så hvor interessant er det?

Det, der er interessant, er selvfølgelig, hvor hurtigt det skal ske. Det er den diskussion, ministeren skal ned og tage til sommer. Grunden til, at jeg synes, det er helt mærkeligt, at man ikke ønskede en vedtagelse, er, at vi er enige. Vi er jo enige. Vi har sågar lavet en anden vedtagelse for to år siden, hvori det stod. Der stod ikke det med eksportstøtten, men der stod en klar tidsfrist på selve støtten, nemlig næste budgetperiode.

Så det er jo ikke, fordi vi har en tradition for, at man slet ikke må lave tidsfrister her i Folketinget, og i øvrigt så er den formuleret sådan, at man skal arbejde for det.

Det andet spørgsmål, der så har været en knast, er altså denne her kompensation. Det, der er afgørende for os, er, at der er tale om additionel støtte, dvs. noget, der kommer oven i det, der allerede er, for ellers kan det være lige meget, og så skal den gives til de lande under den ene eller den anden form, som bliver ramt særlig hårdt af den liberalisering. Det mærkelige dilemma, vi har, er jo, at der på kort sigt er nogle lande, der vil tabe, når vi liberaliserer. Vi ved, at det rammer ekstra hårdt i de lande, og derfor skal vi selvfølgelig finde ordninger, der gør, at de i en overgangsperiode kan få den støtte, som

også udviklingsministerens egen strategi lægger op til. Det er sundt fornuft.

At disse to ting skal stille sig i vejen for, at vi kan få en bred politisk vedtagelse i dag, synes jeg er meget mærkeligt, og ligesom Socialdemokratiets ordfører går jeg ud fra, at det mere er et udtryk for sjusk end udtryk for reel vilje. Vi burde kunne finde hinanden i sidste ende. Det skylder vi både os selv og ulandene.

Så vil jeg sige om Dansk Folkepartis deltagelse i det her, at jeg jo i og for sig synes, det er ganske befriende her meget tydeligt at få udstillet den kattepine, Dansk Folkeparti nogle gange befinder sig i, fordi man jo på den ene side ønsker at markere en klar EU-modstand og kæmpe kampen, om jeg så må sige, udadtil som den store befrier fra Europas diktatur og på den anden side jo har problemer med, hvordan skal man så blande sig i debatten om, hvordan EU skal udvikle sig. Det synes jeg at hr. Søren Espersens spørgsmål udstillede meget tydeligt.

Kl. 18.50

Derfor vil jeg gerne på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi vil arbejde meget ihærdigt for at få en fælles front i Danmark for det her, en fælles front blandt de partier, der stiller sig positivt over for EU. Og vi håber og beder til, at det næste gang bliver en succes, og at ulandene kan se en fremtid i møde, hvor de ikke bare får mere bistand, men også bedre handelsvilkår, for der skal jo både et stærkt marked og stærke stater til for at udrydde fattigdom.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Vi er ikke i nogen kattepine overhovedet. Vi fik forelagt et fornuftigt og godt forslag til vedtagelse, og da vi ikke havde nogen anledning til at betvivle, at den måde, regeringen ville føre de her forhandlinger på, var efter det her, så sagde vi selvfølgelig ja til det. Det er bare for at forklare hr. Martin Lidegaard, at der ikke er tale om noget Dansk Folkeparti-diktat. Hvis der havde været ting her, som vi ikke var enige i, og som vi ikke kunne leve med, så havde vi da ikke stemt for. Sådan fungerer det hos os.

Jeg vil gerne bede hr. Martin Lidegaard om at bekræfte, at Dansk Folkeparti i alle udvalg, inklusive Europaudvalget, er med til at give mandat til ministrene, når de tager af sted til EU, og at vi fuldstændig lever med, som om vi var medlem af EU. Som jeg sagde: Vi lever ikke i en osteklokke, hvor vi sådan leger, at vi ikke er med i EU.